

Arrest

nr. 193 680 van 13 oktober 2017
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2017 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 6 oktober 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P.-J. DE BLOCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 5 september 2017 een asielaanvraag in.

1.2. Op 6 oktober 2017 beslist de verwerende partij tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) omdat Bulgarije verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam (..) alias (..) alias (..)

voornaam : (..) alias (..) alias (..)

geboortedatum : 01.01.1996 alias 01.01.1999 alias 10.01.1998

geboorteplaats : Ghondakhel

nationaliteit : Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Bulgarije toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikels 3(2) j° 18(1)c van Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) 604/2013 van 26 juni 2013.

De betrokkene, die staatsburger van Afghanistan verklaart te zijn, werd op 03.08.2017 aangetroffen te Zeebrugge en bleek niet in bezit van de voor verblijf vereiste documenten. Hij was vervolgens het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (13septies) en werd overgebracht naar het Repatriëringscentrum 127bis te Steenokkerzeel.

Vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de betrokkene op 15.09.2016 verzoek tot internationale bescherming indiende in Bulgarije.

Op 22.08.2017 werd een terugnameverzoek gericht aan de Bulgaarse instanties, die op 31.08.2017 met toepassing van artikel 18(1)c van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek.

De betrokkene diende op 05.09.2017 een verzoek tot internationale bescherming in te Steenokkerzeel.

De betrokkene werd gehoord op 13.09.2017 en verklaarde 17 jaar oud te zijn. Hij stelde dat hij Afghanistan ongeveer een jaar voor zijn aankomst in België verliet. Hij doorkruiste Iran en Turkije en reisde het grondgebied van de lidstaten binnen kwam via Bulgarije. Hij verklaarde dat hij ongeveer 3 maanden in Bulgarije doorbracht, waarvan een maand in detentie en 2 maanden in het opvangcentrum van Harmanli. De betrokkene ontkende dat hij een verzoek voor internationale bescherming indiende in Bulgarije en stelde dat enkel zijn vingerafdrukken werden geregistreerd. De betrokkene vervolgde vanuit Bulgarije via onder meer Servië en Italië zijn weg naar Frankrijk, vanwaar het de bedoeling was naar het Verenigd Koninkrijk te reizen. Hij kwam in België terecht.

De betrokkene verklaarde ongehuwd te zijn. Hij stelde twee binnen het grondgebied van de lidstaten verblijvende neven te hebben, waarvan een in België en een in het Verenigd Koninkrijk.

De betrokkene stelde dat hij door de schuld van de smokkelaar niet in het Verenigd Koninkrijk maar in België belandde en uiteindelijk besloot internationale bescherming te vragen in België. Hij uitte verzet tegen een overdracht aan Bulgarije omdat de opvang van asielzoekers in Bulgarije slecht is en omdat in het opvangcentrum van Harmanli bewoners door de politie werden geslagen.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest

van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon.

Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Zoals vermeld verklaarde de betrokkene op 13.09.2017 17 jaar oud te zijn. Onze diensten meldden de betrokkene aan bij de Dienst Voogdij, waarbij twijfel werd geuit betreffende de verklaarde leeftijd. Op 19.09.2017 werd een medisch onderzoek verricht teneinde na te gaan of de betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. Het resultaat van dit onderzoek luidde dat de betrokkene op 19.09.2017 een leeftijd had van 22 jaar, waarbij 21,3 een minimum leeftijd is. De op 13.09.2017 ingestelde voogdij werd op 25.09.2017 opgeheven.

Betreffende de verklaring dat hij geen internationale bescherming vroeg in Bulgarije merken we op dat het onderzoek van de vingerafdrukken van de betrokkene een Eurodac-resultaat type "1" opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Verordening 604/2013 plaatst de verantwoordelijkheid bij de lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). Artikel 2, g) van Verordening 604/2013 beschouwt als gezinslid de echtgenoot van de verzoeker of de niet-gehuwde partner met wie een duurzame relatie wordt onderhouden of de minderjarige kinderen van paren. De in België verblijvende neef kan derhalve ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als gezinslid wat tot gevolg heeft dat artikels 9 en 10 in dit geval niet van toepassing zijn.

Artikel 16(1) bepaalt dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. In het geval van de betrokkene is er geen sprake van een in België verblijvend kind of broer, zus of ouder, maar van een neef wat impliceert dat artikel 16(1) niet van toepassing is.

Wat de soevereiniteitsclausule betreft zijn we van oordeel dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet noopt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014. We zijn van oordeel dat dwingende redenen een toepassing van de soevereiniteitsclausule kunnen rechtvaardigen. Dit kan het geval zijn wanneer er sprake is van een welbepaalde medische of psychische problematiek en de familieleden zonder de bijstand van dat welbepaalde familielid niet kunnen functioneren. We zijn van oordeel dat dit niet aannemelijk werd gemaakt dat dit van toepassing is op de relatie tussen de betrokkene en zijn in België verblijvende neef.

We betwisten niet dat Bulgarije in het verleden problemen kende wat betreft het voldoen aan de standaarden inzake de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en het opvangen van verzoekers van internationale bescherming. In die mate dat het UNHCR begin 2014 vanwege een

aantal tekortkomingen in de procedures tot het bekomen van internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen opriep tot het tijdelijk opschorten van overdrachten aan Bulgarije in het kader van Verordening 604/2013. We benadrukken dat het UNHCR de situatie verder evalueerde en zijn bevindingen weergaf in het rapport "Bulgaria as a country of Asylum. Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria" (01.04.2014). Het UNHCR oordeelde dat op basis van deze nieuwe evaluatie een algemene opschorting van overdrachten aan Bulgarije niet langer gerechtvaardigd was. Het stelde toen onder meer een opmerkelijke verbetering vast van de leefomstandigheden in de opvangcentra (pagina 7) en oordeelde dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen na hun overdracht een asielaanvraag kunnen indienen, een reeds aangevatte asielprocedure kunnen verderzetten of een nieuwe aanvraag kunnen indienen. Het UNHCR merkte tevens op dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgezet niet systematisch worden vastgehouden en dat de Bulgaarse autoriteiten een inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag garanderen indien dat nog niet heeft plaatsgevonden. Het rapport stelde eveneens dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgedragen terecht kunnen in opvangcentra.

Organisaties zoals European Council on Refugees and Exiles (ECRE) en Amnesty International (AI) oordeelden dat de vooruitgang onvoldoende was en drongen aan op het verder opschorten van overdrachten (ECRE, "ECRE reaffirms its call for the suspension of transfers of asylum seekers to Bulgaria under the recast Dublin Regulation", 07.04.2014; AI, "Suspension of returns of asylumseekers to Bulgaria must continue", maart 2014).

De situatie van verzoekers voor internationale bescherming in Bulgarije werd het voorbije jaar onder meer beschreven in een onderzoeksnota van ECRE/ELENA (European Legal Network Asylum), "Research Note : reception conditions, detention and procedural safeguards for asylum seekers and content of international protection status in Bulgaria", februari 2016, verder ECRE/ELENA-nota genoemd), een rapport van het Bulgaarse Helsinki Comité (BHC) ("Annual Report on the monitoring of the status determination procedure in the Republic of Bulgaria", januari-april 2016, verder BHC-rapport genoemd) en door het v rapport van het mede door de European Council on Refugees and Exiles (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Iliana Savova, "Asylum Information Database. National Country Report - Bulgaria", laatste update op 25.04.2017, verder AIDA-rapport genoemd); .

De vorige versie van het AIDA-rapport, up to date tot oktober 2015, liet zich erg kritisch uit over de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de condities in de opvangcentra in Bulgarije. Het stelde dat de procedure tot het bekomen van bescherming eerder verslechterde dan verbeterde en noemde de materiële omstandigheden in de opvangcentra onbevredigend. Verder werd onder meer de problematische toegang tot juridische bijstand en informatie gelaakt.

In de ECRE/ELENA-nota en het BHC-rapport worden gelijkaardige bezorgdheden en bemerkingen geuit.

De Bulgaarse instanties stemden op 31.08.2017 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)c van Verordening 604/2013 : "1. De verantwoordelijke lidstaat is verplicht (...) een onderdaan van een derde land of een staatloze die zijn verzoek tijdens de behandeling heeft ingetrokken en die in een andere lidstaat een verzoek heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen;". Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "Voor de in lid 1, onder c) bedoelde gevallen, indien de verantwoordelijke lidstaat de behandeling van een verzoek had gestaakt omdat de verzoeker het verzoek had ingetrokken voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde was genomen, zorgt die lidstaat ervoor dat de verzoeker gerechtigd is te verzoeken dat de behandeling van zijn verzoek wordt afgerond, of een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen dat niet wordt behandeld als een volgend verzoek als bedoeld in Richtlijn 2013/32/EU. In dergelijke gevallen zorgen de lidstaten ervoor dat de behandeling van het verzoek wordt afgerond".

Het AIDA-rapport bevestigt dat er betreffende personen, die aan Bulgarije worden overgedragen onder de bepalingen van de "Dublin-verordening", in principe geen beletselen bestaan om (opnieuw) toegelaten te worden tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 29, § 1 : "Asylum seekers who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the asylum procedure in Bulgaria upon their return"). Of de Dublin-terugkeerder naar een opvangcentrum wordt gezonden of naar een detentiecentrum hangt af van de fase waarin de asielprocedure zich bij het vertrek bevond. Indien de asielaanvraag nog hangende is of "in absentia" werd afgewezen, maar de beschikking nog niet aan de vreemdeling werd uitgereikt voordat hij Bulgarije verliet volgt een verwijzing naar een opvangcentrum. Enkel indien de asielaanvraag "in absentia" werd afgewezen met een finale beslissing voordat de betrokkene Bulgarije verliet of werd afgegeven "in absentia" kan de "Dublin-terugkeerder" worden overgebracht naar een detentiecentrum. Verder lezen we dat ten gevolge van de hervorming van de wetgeving in 2015 de bevoegde instanties verplicht zijn

de verzoeken van in het kader van Verordening 604/2013 overgedragen personen te heropenen (pagina 11 en pagina 29 : "The 2015 reform of the LAR explicitly provided for the mandatory reopening of an asylum procedure with respect to an applicant who is returned to Bulgaria under the Dublin Regulation"). In de ECRE/ELENA-nota wordt gesteld dat de procedures van personen, die bescherming vroegen in Bulgarije en daarna gedurende meer dan drie maanden lang het Bulgaarse grondgebied hebben verlaten, worden afgesloten, maar na overdracht terug kunnen worden heropend ("For those who have applied for asylum in Bulgaria but have then been absent from the territory for more than three months the procedure will be terminated, but is, in theory, accessible upon return", pagina 4, punt 13). Zowel de ECRE/ELENA-nota als het BHC-rapport maken gewag van situaties waarbij aan Bulgarije overgedragen personen, wiens aanvraag "in absentia" was afgesloten, een nieuwe aanvraag dienden te doen en waarbij deze werd beschouwd als een navolgende aanvraag ("subsequent application"), wat volgens de auteurs ingaat tegen de geest van artikel 18(2) van Verordening 604/2013 (ECRE/ELENA-nota, pagina 5, punt 17 en BCH-rapport, pagina 19). Hieromtrent wensen we te benadrukken dat het SAR ("State Agency for Refugees") in het BCH-rapport in het kader van een repliek op aanbevelingen duidelijk stelde dat de rechtsregeling betreffende verzoekers van internationale bescherming, die worden teruggenomen in het kader van Verordening 604/2013, werd opgenomen in de asielwetgeving middels amendementen dd. 22.12.2015 in het kader van de omzetting van de "recast" richtlijn 2013/32/EU. Het SAR meldt tevens dat de functionarissen werden opgeleid en werden ingelicht dat dergelijke gevallen niet kunnen worden beschouwd als navolgende aanvragen ("Following the amendments to LAR of 22 December 2015 trainings were organized for the staff of SAR's territorial units in order for them to get familiar with the new procedural rules. Explanations have been provided to clarify that these cannot be considered cases of subsequent applications, as the prerequisites for examining an application as a subsequent one within the meaning of the definition of a subsequent application in LAR's Additional Provisions are not present in a cumulative form", pagina 27). Deze informatie sterkt ons in het oordeel dat er geen reden is om aan te nemen dat de betrokkene na overdracht niet opnieuw zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Bulgarije in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. De Bulgaarse instanties zullen na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek kunnen hervatten. Ze zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek voor internationale bescherming. Bulgarije ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Bulgarije het beginsel van nonrefoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Bulgaarse autoriteiten onderwerpen verzoeken voor internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kennen de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Bulgarije kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Het AIDA-rapport maakt gewag van verzoeken van Afghaanse staatsburgers die als manifest ongegrond werden beoordeeld, maar niet in een versnelde, maar middels een gewone procedure en van een terugval in de erkenningsgraad wat Afghaanse staatsburgers betreft ("As of the end of 2016, Afghan nationals started to be considered as manifestly unfounded cases although they were not refused in an accelerated procedure, but in a general one. The recognition rate for Afghanistan dropped to 2.5% in 2016"). Het Bulgaarse contactpunt van het Europees Migratie Netwerk deelde in een antwoord dd. 02.06.2017 op een verzoek voor verduidelijking van onze zijde mee dat de verzoeken van Afghaanse staatsburgers als manifest ongegrond worden beoordeeld vanwege de door hen geuite wens naar andere lidstaten te gaan vanwege daar verblijvende familieleden of vanwege betere economische omstandigheden. Ze stelden verder dat een dergelijk motief voor het verlaten van het land van herkomst een voorwaarde is voor het afwijzen als manifest ongegrond in een versnelde procedure of als een weigering inzake asiel. Verder werd gewezen op het feit dat de meeste verzoeken van Afghaanse staatsburgers niet op hun merites kunnen worden beoordeeld vanwege het verdwijnen van de verzoekers ("Asylum applications of Afghan citizens are dismissed as manifestly unfounded due to their expressed wish to reach other EU Member States because they have relatives there or because of the better economic conditions. Referring to such a reason for leaving their country of origin is a prerequisite for dismissing applications as manifestly unfounded in an accelerated procedure or for a refusal asylum to be granted. The asylum applications of the Afghan citizens in most of the cases can not be examined on its merits due to their voluntary departure from

the reception centers and from the country, which leads to the termination of their procedures", een kopie van dit antwoord dd. 02.06.2017 wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Hieromtrent wensen we op te merken dat de amendementen tot wijziging van de wetgeving in het kader van de omzetting van de "recast" Procedure- en Kwalificatie-richtlijnen hebben geleid tot één reguliere procedure tot het bekomen van internationale bescherming. De versnelde procedure en de voorwaarden voor het versnellen van de behandelingsprocedure maken sindsdien deel van uit van die eenvormige, reguliere procedure, wat het mogelijk maakt verzoeken als ongegrond te beoordelen (cfr. artikel 70(1) van de wet inzake Asiel en Vluchtelingen, gewijzigd in 2015, het artikel stelt dat indien binnen 10 werkdagen na de registratie van de vreemdeling gronden onder artikel 13(1) worden vastgesteld de bevoegde instantie een versnelde procedure kan toepassen in de gewone procedure en beslissen de aanvraag als kennelijk ongegrond te beoordelen). We verwijzen hieromtrent naar artikel 31 van Richtlijn 2013/32/EU dat stelt dat in gevallen van ongegronde verzoeken waarop een van de in artikel 31, lid 8, vermelde omstandigheden van toepassing is, de lidstaten een verzoek tevens als kennelijk ongegrond kunnen beschouwen op voorwaarde dat dit zo in de nationale wetgeving is omschreven. Dit is het geval in de Bulgaarse wetgeving. Artikel 31 van Richtlijn 2013/32/EU lijst de voorwaarden op voor het versnellen van een behandelingsprocedure. Dat de verzoeker bij de indiening van zijn verzoek en de toelichting van de feiten alleen aangelegenheden aan de orde heeft gesteld die niet ter zake doen om uit te maken of hij in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet overeenkomstig Richtlijn 2011/95/EU is daar een van. Op basis van deze vaststellingen zijn we geneigd te oordelen dat de Bulgaarse instanties inzake de behandeling van verzoeken voor internationale bescherming van Afghaanse staatsburgers de bepalingen van Richtlijn 2013/32/EU en 2011/95/EU niet met voeten treden.

Verder kan niet worden betwist dat het feit dat de meeste verzoeken van Afghaanse staatsburgers niet op hun mérites kunnen worden beoordeeld vanwege het verdwijnen van de verzoekers en vanwege die reden worden afgesloten een invloed heeft op de erkenningsgraad van Afghaanse staatsburgers in Bulgarije.

Wat de opvangvoorzieningen betreft maakt het AIDA-rapport melding van een periode van overbevolking vanaf de zomer van 2016 en een daarmee samenhangende verslechtering van de levenscondities (pagina 12). We benadrukken dat het rapport tevens opmerkt dat de situatie in december 2016 normaliseerde en het SAR op 10.01.2017 gewag maakte van een bezettingsgraad van 76% (4153 personen voor 5490 plaatsen, pagina 48).

De ECRE/ELENA-nota stelde dat er een risico bestaat dat een verzoeker zijn recht op opvang verliest indien hij drie dagen geen gebruik maakte van de opvangstructuren ("However, there is a high risk that upon return the right to reception has been rescinded, either because the asylum seeker has left the reception centre for more than three days without prior notice or because they had previously opted to reside in an external address and, thus, forfeited their right to accommodation, which is still applicable upon return", pagina 4, punt 13). We benadrukken dat men het heeft over een risico of een kans, waaruit dient te worden afgeleid dat het geenszins een automatisme betreft. Verder wijzen we er op dat Richtlijn 2013/33/EU voorziet dat lidstaten materiële opvangvoorzieningen kunnen beperken of in uitzonderlijke en naar behoren gemotiveerde gevallen kunnen intrekken indien een verzoeker de door de bevoegde instanties vastgestelde verblijfplaats verlaat zonder deze instanties op de hoogte te stellen. In het reeds hierboven aangehaalde antwoord van het Bulgaarse contactpunt van het Europees Migratie Netwerk dd. 02.06.2017 op een verzoek voor verduidelijking van onzentwege wordt expliciet gesteld dat onder Verordening 604/2013 aan Bulgarije overgedragen verzoekers, die de opvangfaciliteiten tijdens de behandeling van hun verzoek verlieten en wiens verzoek nog niet ten gronde werd behandeld recht hebben op opvang ("In the event that the asylum seekers voluntarily leave the registration and reception centers of the Agency and thus prevent the conduct of procedure activities on the asylum application, their procedure is terminated. In case that these persons are taken back to Bulgaria under the Dublin procedure and their application has not been examined on its merits, their procedure is reopened and they benefit from all the rights of persons seeking asylum under the national law, including the right to be accommodated in the reception centers of the Agency", een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Wat rechtsbijstand betreft meldt het AIDA-rapport dat de Bulgaarse overheid sinds eind 2016 rechtsbijstand voorziet aan verzoekers van internationale bescherming in het kader van bijstand binnen het Europees Fonds voor Asiel, Migratie en Integratie (AMIF, pagina 24). Het BCH-rapport stelt dat door een gebrek aan fondsen geen rechtsbijstand meer wordt verleend gedurende de bestuurlijke fase, maar dat wel bijstand wordt gegarandeerd in geval van een beroep tegen een afwijzing van het beschermingsverzoek ("However, thereafter, including in 2015, as no state budget resources were allocated for legal aid to applicants for international protection, NLAB was not able to arrange for the provision of legal assistance in the course of the procedural actions conducted by SAR at the administrative (first-instance) stage of the status determination procedure. The applicants for protection

received legal aid only at the judicial instance when court proceedings were instituted in relation to appeals against a negative decision on the application for international protection", pagina 14). Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het gebrek aan kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Bulgarije kan ons inzien dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming, die het afzien van een overdracht zou rechtvaardigen.

Het AIDA-rapport maakt gewag van problemen inzake de bijstand van tolken. Tolken van bepaalde talen zijn moeilijk te vinden.

We merken wel op dat het rapport tevens meldt dat gebruik wordt gemaakt van vertaling via videoconferentie en dan voornamelijk in de centra buiten de hoofdstad Sofia waar tolken van bepaalde talen moeilijker te vinden zijn (pagina 22).

We zijn van oordeel dat bovenvermelde bronnen doen besluiten dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, de opvangfaciliteiten en voorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije op bepaalde onderdelen tekortkomingen vertonen, maar niet in die mate dat dient te worden besloten dat ten aanzien van Bulgarije niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Bulgarije is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

We merken op dat het UNHCR in het rapport van april 2014 opriep tot omzichtigheid met betrekking tot de overdracht van personen die tot kwetsbare groepen behoren. De betrokkene is een volgens het leeftijdsonderzoek in 1996 geboren man.

Tijdens zijn gehoor stelde de betrokkene last te hebben van hoofdpijn. Hij maakte geen melding van andere gezondheidsproblemen. Hij bracht tot heden geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Bulgarije zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de betrokkene op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Bulgarije zal worden opgevangen.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming van de betrokkene door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene, die aan de Bulgaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikels 3(2) j° 18(1)c van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Bulgaarse instanties."

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De Raad wijst erop dat artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het koninklijk besluit van 21 december 2006) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoekende partij betoogt dat zij momenteel is vastgehouden met het oog op verwijdering. Aan de in de in artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 gestelde vereiste om het hoogdringend karakter van de vordering toe te lichten werd dus voldaan.

Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.2. In een enig middel betoogt de verzoekende partij, na een theoretische uiteenzetting over de schending van de door haar ingeroepen bepalingen en beginselen, als volgt:

“Uit het rapport van 6 januari 2014 van Amnesty International over Bulgarije blijkt dat (Bulgaria : Refugees continue to endure bad conditions) er voor asielzoekers in Bulgarije inadequate opvangomstandigheden heersen en er tekortkomingen zijn in de asielprocedures. Zo stelt het rapport vast dat asielzoekers slapen in tenten, verpauperde gebouwen en transportcontainers, met als zo goed geen toegang tot sanitaire voorzieningen. Er zijn slechts een beperkt aantal bedden voorradig waardoor de meeste asielzoekers op dunne matrassen op de vloer moeten slapen. Bovendien stelt het rapport vast dat er een gebrek is aan mogelijkheden voor asielzoekers om zich te wassen, waarbij er als voorbeeld wordt aangehaald dat er 6 douches zijn voor duizend mensen. Ook het gebrek aan voedsel wordt vastgesteld. Het rapport stelt in concreto vast dat de opvangvoorzieningen in Bulgarije overbevolkt zijn, dat er een gebrek is aan sanitaire voorzieningen, dat er gebrek is aan voedsel en onvoldoende toegang tot medische en psychologische hulp. Daarenboven verklaart het rapport dat het Bulgaars asielsysteem erin faalt om tijdelijk en ongehinderd toegang te verlenen tot de asielprocedure. Het rapport stelt voorts vast dat vluchtelingen worden behandeld (vastgehouden) als illegale immigranten en geen effectieve registratie noch onderzoek doen van de asielaanvragen.

2.2. Het rapport van Human Rights Watch van 18 september 2014 over Bulgarije *Bulgaria : New Evidence Syrians forced back to Turkey)* stelt vast dat de Bulgaarse Politie Syrische asielzoekers slagen toebrengt en hen dwingt terug naar Turkije te gaan. Hieruit volgt dat de Bulgaarse autoriteiten asielzoekers mishandelen. Het feit dat het rapport zich richt tot Syrische asielzoekers doet geen afbreuk aan het feit dat een dergelijke behandeling van toepassing kan zijn op alle asielzoekers in Bulgarije.

2.3. Het ECRI rapport van 16 september 2014 (*ECRI report on Bulgaria (Fifth monitoring cycle)*) (cfr. p. 27, nr. 102 van dat rapport) stelt vast dat de asielcentra overbevolkt zijn of dat asielzoekers worden opgevangen in gesloten centra. Het rapport stelt verder vast dat asielzoekers worden ondergebracht in tenten, containers en verpauperde gebouwen. De omstandigheden zijn er erbarmelijk met inadequate voedsel- en hygiënische faciliteiten, zo goed als geen medische hulp en geen toegang tot psychologische hulp of vertaaldiensten. Het rapport spoort Bulgarije aan om asielzoekers en vluchtelingen toegang te verlenen tot fatsoenlijke levens- en opvang omstandigheden. Het rapport tenslotte spoort Bulgarije aan om haar grenspolitiek te wijzigen om te voldoen aan de vereisten van het Vluchtelingenverdrag.

2.4. Het AIDA- rapport van mei 2014 over Bulgarije stelt een overbevolkingspolitiek vast in de opvangcentra (zie p. 29 van dat rapport) en stelt vast dat het maandelijks bedrag dat wordt toegekend aan een asielzoeker 33,23 EUR bedraagt, dit bedrag wordt unaniem bekritiseerd door UNHCR en vluchtelingen NGO's in die zin dat het ontoereikend is om te kunnen voldoen aan de meest primaire voedselbehoeften (zie p. 29 van dat rapport).

Voorts moet worden geduurd dat wat betreft de opvang van kandidaat-vluchtelingen in het UNHCR-verslag van april 2014 in eerste instantie wordt gewezen op een verbetering van de levenscondities in de opvangcentra. Er wordt in dit verslag evenwel ook nog melding gemaakt van bepaalde bezorgdheden omtrent de kwaliteit van de opvang in sommige van deze centra. Het UNHCR-verslag bevat derhalve nog kritische bemerkingen. In het AIDA-verslag van oktober 2015 wordt daarnaast uiteengezet dat, nadat een aantal verbeteringen werden doorgevoerd in 2014, de situatie weer is verslechterd en worden de opvangcondities in de centra in Bulgarije heden zonder meer onbevredigend genoemd. Er wordt uiteengezet dat de kwaliteit van de voeding die wordt verstrekt te wensen overlaat en dat het eten dat wordt verdeeld zelden de vereiste voedingswaarde heeft. Tevens wordt melding gemaakt van een periode tijdens dewelke geen voeding meer werd verstrekt zodat kandidaatvluchtelingen volledig afhankelijk waren van liefdadigheid en giften. Dergelijke tekortkomingen kunnen niet worden afgedaan als “niet zwaarwichtig.” (RvV nr. 185 536, 19 april 2017)

2.5. Meer recente rapporten bevestigen voorgaande tekortkomingen, m.n.:

Amnesty International, *Fear and Fences: Europe's Approach to Keeping Refugees at Bay*, 17 November 2015, EUR 03/2544/2015, available at: <http://www.refworld.org/docid/5652e0764.html>

Council of Europe: Committee for the Prevention of Torture, *Report to the Bulgarian Government on the visit to Bulgaria carried out by the European Committee for the Prevention of Torture and Inhuman or Degrading Treatment or Punishment (CPT) from 13 to 20 February 2015*, 12 November 2015, CPT/Inf (2015) 36, available at: <http://www.refworld.org/docid/5666f6b54.html>

"In the course of the 2015 visit, the delegation received a significant number of allegations of deliberate physical ill-treatment of persons detained by the police; the number of such allegations had not decreased since the 2014 visit but was even on the rise in Sofia and Burgas. The alleged ill-treatment generally consisted of slaps, punches and kicks, as well as blows with truncheons to various parts of the body, in some cases while being handcuffed. In a few cases, the delegation gathered medical evidence consistent with allegations."

Council of Europe: Commissioner for Human Rights, *Comments of the Bulgarian Government to the report of the Commissioner for Human Rights following his visit to Bulgaria on 9-11 February 2015*, 16 July 2015, CommDH/GovRep(2015)6, available at: <http://www.refworld.org/docid/55afbfa24.html>

2.6. Ook het laatste Aida Rapport van Oktober 2015 bevestigt voorgaande tekortkomingen (pp. 28-29):

"Individualised guarantees

Bulgaria does not seek individualised guarantees that the asylum seekers will have adequate reception conditions upon transfer in practice. It is a general understanding within the national stakeholders that the reception conditions in the countries of transfer, e.g. in 2015 – Germany, Denmark, Sweden, are much better in most aspects than the local ones.

Transfers

In cases where another Member State accepts the responsibility to examine the application of an asylum seeker who is in Bulgaria, the transfer is implemented within 2 months on average.

Asylum seekers are usually not detained upon the notification of the transfer. However in certain cases, transferred asylum seekers can be detained for up to 5 days before the transfer as a precautionary measure to ensure their timely boarding of the plane. In all cases the transfer is carried out without an escort. It should be noted that in practice asylum seekers sometimes agree to be detained for a couple of days before the flight to the responsible Member State as this is the only way for them to avoid any procedural problems that can delay their exit.

Asylum seekers to be transferred under the Dublin Regulation to another Member State are given a written decision stating the grounds for applying the Dublin Regulation and the right to appeal the transfer to the other Member State before the court. However, asylum seekers are not informed of the fact that requests have been made for taking back/taking charge to the Member State deemed responsible, nor of any progress made with regard to such requests, unless the applicant themselves requested the transfer and/or provided due evidence in this respect.

The situation of Dublin returnees

On 2 January 2014 the UNHCR issued a paper that assesses the prevailing reception conditions and asylum procedures in Bulgaria, including the situation for people transferred to Bulgaria under the Dublin Regulation.⁸⁰ The paper noted that existing gaps in the national asylum system had worsened following an exponential rise in the numbers of the new arrivals in Bulgaria since the autumn of 2013, with a serious impact on affected asylum seekers. UNHCR concluded that asylum seekers in Bulgaria faced a real risk of inhuman or degrading treatment, due to systemic deficiencies in both the reception conditions and asylum procedures and urged other EU Member States to halt all transfers of asylum seekers to Bulgaria pursuant to the Recast Dublin Regulation where it applied. On 15 April 2014, UNHCR lifted its call for all Dublin transfers to Bulgaria to be suspended in light of the improvements in the asylum system and reception conditions that were achieved with the support of UNHCR, EASO and non-governmental stakeholders. Nevertheless, it continued to raise concerns with respect to access to the territory, inadequate reception conditions in two of the centres; the lack of systematic identification of vulnerable asylum seekers, and in particular (unaccompanied) children, and of a system to respond to their needs; the quality of decisions on asylum applications and procedures; and the absence of an integration programme for those who have been granted a protection status. UNHCR expressed particular concern that "in the absence of a solid strategy and sustainable programme to ensure access to livelihoods, affordable housing, language acquisition and effective access to formal education for children, beneficiaries of international protection may not have effective access to self-reliance opportunities and thus may be at risk of poverty and homelessness".⁸¹ UNHCR therefore acknowledged that, despite the improvements, there may be reasons that preclude transfer to Bulgaria under the Dublin Regulation "for certain groups or individuals". In particular, UNHCR recommends particular vigilance with respect to the transfer of asylum seekers with specific needs and vulnerabilities. It also remains concerned over the sustainability and the consolidation of the efforts undertaken in the medium and longer-term.

Both ECRE and Amnesty International called for the continued suspension of transfers of asylum seekers to Bulgaria in light of the fact that inadequate conditions in parts of the reception system and deficiencies in the asylum procedure continue to remain, while also the sustainability of improvements to the asylum system in Bulgaria in the longer term is questionable.⁸²

According to SAR as of 30 September 2015, 6963 requests under Dublin Regulation are pending.⁸³ In comparison, 7851 requests were made in 2014.⁸⁴ The number of Dublin returns actually implemented to Bulgaria remain quite low in 2015 as it consists just 2.6% (178 returns) of all requests made since the beginning of the year.

Asylum seekers who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the asylum procedure in Bulgaria upon their return. Prior to the arrival of Dublin returnees, SAR informs the Border Police of the expected arrival and whether the returnee should be transferred to asylum reception centre or to an immigration detention facility. This decision depends on the phase of the asylum procedure of the Dublin returnee as outlined below. Hence, if the returnee has a pending asylum application in Bulgaria, he is transferred to a SAR reception centre because SAR usually suspends an asylum procedure when an asylum seeker leaves Bulgaria before the procedure was completed. If a Dublin returnee's asylum application was rejected in absentia, but not served to the asylum seeker before he had left Bulgaria, the returnee is transferred to an asylum reception centre. If, however, the Dublin returnee's asylum application was rejected with a final decision before he had left Bulgaria, or the decision was served in absentia and therefore became final, the returnee is transferred to one of the detention immigration facilities, usually to the detention centre in Sofia (Busmantsi), or to Lyubimets detention centre (near the Turkish border). Parents are usually detained with their children. In exceptional cases children may be placed in child care social institutions while their parents are detained in immigration facilities, in cases when an expulsion order on account of national security threat is issued to any of the parents.

Even when a Dublin returnee is formally accepted into Bulgaria under Article 13 of the Dublin Regulation (indicating no prior asylum application in Bulgaria), it could be the case that this person most probably has already been given an "application number" by SAR in Bulgaria but the application had not been formally registered, as had happened during the "emergency period" of late 2013 – early 2014 when registration of individuals who entered Bulgaria during the said period was usually delayed for a period longer than 6 months. According to the national legislation, there is a practical gap of an unspecified period of time between the lodging of an asylum application and the physical registration of the applicant by SAR, contrary to the Article 6 of the Reception Conditions Directive.

There are situations where asylum seekers, including Dublin returnees, forfeit their right to social assistance and accommodation. Usually, it is on the request of the asylum seeker in order to be allowed to live outside the reception centres, effectuated before they travelled to the returning country. This right can be forfeited by SAR, if asylum seekers have left the reception centre for more than three days without prior and due notice, which is a common Dublin cases situation. However, vulnerable applicants, especially families with small children, are generally accommodated upon the Dublin return in spite of this. There is no procedure to assess vulnerability, and the term 'vulnerable applicants' in practice is applied in general to families with small children and individuals with disabilities. For those who had opted to reside in an external address at their own expense by signing a declaration to this effect forfeit their right to accommodation and social benefits during the asylum procedure. If a Dublin returnee had signed such a declaration, it still applies when he is returned to Bulgaria and he will normally not be able to access accommodation in SAR reception centres or social benefits upon return".

2.7. Ook de ECRE/ELENA Research Note: Reception conditions, detention and procedural safeguards for asylum seekers and content of international protection status in Bulgaria van februari 2016 (pp. 8-9) bevestigt voorgaande tekortkomingen:

"Reception conditions

29. The worsening of reception since 2014 has been relied upon by domestic courts in their findings of a lack of humane reception conditions in the country. Whilst the Belgian and German judiciary noted improvements in 2014 following UNHCR and EASO support they have confirmed that the reception system has been radically modified over the summer of 2015 and is again pushed to its limits with deteriorating conditions, including over-crowding, food shortages, ill-treatment by the authorities, catastrophic hygiene conditions and denial of necessary healthcare.⁶²

30. Equally, degrading reception conditions have been reported by FRA who documented a complete absence of water and central heating in Ovcha Kupel

reception centre for the period of November 2015 as well as an ongoing and consistent lack of medical care and supplies in all reception centres. Accounts of scabies, lice and bedbugs prevail in reports as does the detention of unaccompanied children and their placement in rooms with unrelated families or adults.⁶³

31. On the basis of ongoing substandard material conditions for asylum seekers in Bulgaria, ECRE has consistently maintained its call for suspending transfers to the country.⁶⁴ Reliance on the UNHCR lifting of the temporary general ban on transfers to Bulgaria on grounds that reception conditions had improved⁶⁵ merits renewed attention especially since the SAR has retroactively ceased the provision of a monthly financial allowance to asylum seekers in reception centres.⁶⁶ Set against a reception matrix whereby food does not meet nutritional guidance and is provided irregularly with recorded gaps lasting months in its provision due to managerial errors and failure to secure funding, arguments relating to the lack of sustainability of improvements and degrading treatment have abounded in more recent jurisprudence.⁶⁷ Indeed, during these periods of time the responsibility to furnish sustenance has been squarely placed upon the shoulders of charities and NGOs, in contradiction to the obligation of States under European Social Charter as confirmed by the European Committee of Social Rights and domestic jurisprudence.⁶⁸

32. Arguably, returnees under Dublin and who are readmitted into the asylum procedure are either faced with a risk of destitution where the applicant is outside the State reception system or are at a risk of degrading treatment if access to a reception centre is permitted. Moreover, a heightened risk that Convention violations will subsist is grounded in the increasingly lengthy determination times.⁶⁹

“Ook het door verwerende partij geciteerde verslag van ECRE/ELENA van februari 2016 maakt melding van het gegeven dat een zogenaamde Dublin-terugkeerder, indien hij opnieuw wordt toegelaten tot de procedure, wordt geconfronteerd met procedurele tekortkomingen. Hierbij wordt er ook vermeld dat gebruik wordt gemaakt van verouderde landeninformatie en dat er sprake is van een gebrek aan juridische bijstand tijdens het gehoor. Uit deze inlichtingen kan worden afgeleid dat de gebreken in de asielprocedure dusdanig zijn dat niet uit te sluiten valt dat beslissingen inzake een asielaanvraag worden genomen terwijl niet alle aangebrachte gegevens werden begrepen of genoteerd en waarbij niet alle dienstige gegevens bekend zijn, zodat niet uit te sluiten valt dat vreemdelingen hun aanvraag afgewezen zien, terwijl zij wel het risico lopen in hun land van herkomst te worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Verweerder stelt dat uit de bestreden weigeringsbeslissing kan worden afgeleid dat de verwachte gevolgen van een overdracht naar Bulgarije werden onderzocht. In de bestreden weigeringsbeslissing kan evenwel niet worden gelezen op welke gronden verweerder meent dat de behandeling van asielaanvragen op een effectieve en kwalitatieve wijze kan verlopen indien er onvoldoende tolken zijn en er bijna geen juridische bijstand beschikbaar is. Het is dan ook niet duidelijk op basis van welke argumentatie verweerder – die erkent dat er tekortkomingen zijn – meent te kunnen stellen dat niet blijkt dat “de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in zijn algemeenheid dusdanig ernstige problemen vertoont dat dient te worden besloten dat ten aanzien van Bulgarije niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel”.

Meer :

Recentelijk vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar rechtspraak verschillende bijlagen 26 quater voor Bulgarije. De RvV is van mening dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel t.a.v. Bulgarije niet kan spelen gezien er verschillende tekortkomingen vastgesteld zijn in de behandeling van asielaanvragen (gebrek aan juridische bijstand, onvoldoende tolken, gebruik van verouderde landeninformatie) en de opvangcondities.

“Verweerder weerlegt de vaststelling niet dat uit de stukken waarop hij zich baseerde blijkt dat de asielinstantie in Bulgarije vanaf 30 september 2015, ondanks de toegekende financiële hulp, niet in staat was om tolken te voorzien bij de behandeling van een asielaanvraag en dat de kwaliteit en de beschikbaarheid van de juridische bijstand gedurende de behandeling van een asielaanvraag zorgwekkend is. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing niet kan worden gelezen op welke gronden verweerder meent dat de behandeling van asielaanvragen in Bulgarije op een effectieve en kwalitatieve wijze kan verlopen indien er onvoldoende tolken zijn en er nagenoeg geen juridische bijstand beschikbaar is. Het is dan ook niet duidelijk op basis van welke argumentatie verweerder – die erkent dat er tekortkomingen zijn – meent te kunnen stellen dat niet kan worden geoordeeld dat “de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in zijn algemeenheid dusdanig ernstige problemen vertoont dat dient te worden besloten dat ten aanzien van Bulgarije niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel”.

Verweerder ontkent ook niet dat uit het AIDA-rapport blijkt dat in de periode van januari tot september 2015 in Bulgarije aan minder dan 6 % van de asielzoekers uit Afghanistan een beschermingsstatus werd toegekend terwijl uit de Eurostat-gegevens blijkt dat in de Europese Unie in 2015 aan 67 % van de Afghaanse asielzoekers een dergelijke status werd toegekend. Uiteraard dient met statistische gegevens steeds zeer voorzichtig te worden omgesprongen, doch een dergelijk significant verschil kan niet zonder meer buiten beschouwing worden gelaten en doet in tegenstelling tot wat verweerder stelt wel degelijk vragen rijzen omtrent de wijze waarop asielaanvragen van Afghaanse onderdanen in Bulgarije worden behandeld. Het aan de Raad voorgelegde bronnenmateriaal laat niet toe zonder meer

te besluiten dat de wijze waarop asielaanvragen in Bulgarije actueel worden behandeld conform de bepalingen van het Unierecht, het EVRM en de Vluchtelingenconventie is en dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel derhalve kan spelen.

Voorts moet worden geduïd dat wat betreft de opvang van kandidaat-vluchtelingen in het UNHCR-verslag van april 2014 in eerste instantie wordt gewezen op een verbetering van de levenscondities in de opvangcentra. Er wordt in dit verslag evenwel ook nog melding gemaakt van bepaalde bezorgdheden omtrent de kwaliteit van de opvang in sommige van deze centra. Het UNHCR-verslag bevat derhalve nog kritische bemerkingen. In het AIDA-verslag van oktober 2015 wordt daarnaast uiteengezet dat, nadat een aantal verbeteringen werden doorgevoerd in 2014, de situatie weer is verslechterd en worden de opvangcondities in de centra in Bulgarije heden zonder meer onbevredigend genoemd. Er wordt uiteengezet dat de kwaliteit en de kwantiteit van de voeding die wordt verstrekt, te wensen overlaat en dat het eten dat wordt verdeeld zelden de vereiste voedingswaarde heeft. Tevens wordt melding gemaakt van een periode tijdens dewelke geen voeding meer werd verstrekt zodat kandidaat-vluchtelingen volledig afhankelijk waren van liefdadigheid en giften. Dergelijke tekortkomingen kunnen niet in redelijkheid worden afgedaan als “niet zwaarwichtig”.

Gelet op het feit dat uit recent bronnenmateriaal onomstotelijk blijkt dat er de jongste maanden een achteruitgang is inzake de kwaliteit van de behandeling van de asielaanvragen en inzake de opvangcondities voor kandidaat-vluchtelingen in Bulgarije, kan verweerder niet meer dienstig verwijzen naar de situatie zoals omschreven in het verslag van het UNHCR van april 2014, dat de actuele situatie niet meer weergeeft. Gelet op de inhoud van een meer recent verslag is het ook kennelijk onredelijk om, zonder verder onderzoek, te oordelen dat er slechts sprake is van een paar “kritische kanttekeningen” en dat niet kan worden vastgesteld dat er “ernstige gebreken” zijn. Het feit dat het UNHCR verweerder niet adviseerde om de overdrachten naar Bulgarije opnieuw op te schorten, laat op zich ook niet toe te besluiten dat vaststaat dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel, ondanks de recente evoluties in Bulgarije, zoals omschreven in het bronnenmateriaal waarnaar verzoeker verwijst, verder kan worden gehanteerd. Verweerder kan zijn eigen verantwoordelijkheid om zorgvuldig te onderzoeken of de grondrechten van een kandidaat-vluchteling al dan niet in het gedrang komen niet afschuiven op het UNHCR en het feit dat het UNHCR verweerder geen nieuw advies verstrekke omtrent overdrachten naar Bulgarije laat niet toe te besluiten dat verslagen omtrent een verslechterde toestand in Bulgarije mogen worden genegeerd. Het feit dat verzoeker geen specifiek “kwetsbaar profiel” heeft, is ook niet dienstig, daar het feit dat hij geen dergelijk profiel heeft geen reden vormt om hem bepaalde grondrechten te ontfeggen.” (RvV, nr. 178 479, 28 november 2016)

3. In onderhavig geval is verzoeker een jonge alleenstaande Afgaanse man die richting België reisde om aldaar uiteindelijk asiel te verkrijgen. Dit teneinde de schrijnende situatie in Afghanistan te ontvluchten en alhier een nieuw leven te kunnen opbouwen. Hij wordt naar Bulgarije verwijderd op grond van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1) van Verordening 604/2013.

In het licht van de actuele asielpolitiek in Bulgarije kan worden aangenomen dat verzoeker een groot risico loopt om gerepatriëerd te worden naar Afghanistan.

Immers blijkt uit verscheidene rapporten dat er in de praktijk slechts een klein percentage van Afgaanse asielzoekers ook effectief de vluchtelingenstatus wordt toegekend. Bovendien zal verzoeker in Bulgarije worden blootgesteld aan een onmenselijke behandeling zoals uit bovenstaande rapporten blijkt.

Ten overvloede merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar rechtspraak in dit verband op dat uit het AIDA-rapport blijkt dat in de periode van januari tot september 2015 in Bulgarije aan minder dan 6 % van de asielzoekers uit Afghanistan een beschermingsstatus werd toegekend. Hoewel het erkenningspercentage in een bepaalde lidstaat van asielzoekers met een bepaalde nationaliteit niet relevant is in het licht van de vraag of de asielprocedure kan worden beschouwd als van een aanvaardbaar niveau, is dit bijzonder laag erkenningspercentage voor Afgaanse asielzoekers in casu wel degelijk van tel. Immers is het in dat geval des te belangrijker dat de betrokkene op een adequate wijze kan worden gehoord en in rechte kan worden bijgestaan, zo nodig. Dit gegeven kon niet zonder meer buiten beschouwing worden gelaten.

Immers kan een niet-kwalitatieve asielprocedure, de oorzaak zijn van het kennelijk ongegrond verklaren van asielaanvragen en is er geen sprake van een laag erkenningspercentage omwille van een overvloed aan asielaanvragen gebaseerd op louter economische gronden.

Verder werd door verwerende partij heeft in casu niet ernstig onderzocht of verzoeker bij verwijdering naar Bulgarije zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen en maakte geen feitenbevinding. Zo werd er immers niet meegedeeld naar welke stad in Bulgarije verzoeker zou worden gestuurd waardoor verweerder ook niet de risico's van een overdracht naar een welbepaald stad na is gegaan.

Gelet op de grote verschillen tussen de opvangcentra onderling, loopt verzoeker loopt uiteindelijk het risico te worden blootgesteld aan :

- (i) inadequate opvangomstandigheden en overbevolking in opvangcentra ;
- (ii) geen passende accommodatie voor Afghaanse asielzoekers;
- (iii) inadequate levensstandaard ;
- (iv) onmogelijkheid tot werk en onmogelijkheid tot het uitbouwen van een leven op lange termijn ;
- (v) de automatische aflevering van een uitwijzingsbevel zonder overweging van een eventuele asielaanvraag.
- (vi) de onmogelijkheid om de oorspronkelijke asielaanvraag voort te zetten,
- (vii) hoge risico's van langdurige vrijheidsberoving en aan de ontstentenis van huisvesting,
- (viii) een verwijdering naar Afghanistan voordat haar asielmotieven worden onderzocht,
- (ix) procedurele tekortkomingen met blootstelling aan geweld door Bulgaarse Politiediensten, gebrek aan tolken en adequate juridische bijstand,
- (xi) schending van het non-refoulement verbod
- (xii) het voorwerp uitmaken van push-backs
- (xiii) integratieproblemen en een xenofob klimaat

Xenophobie:

"Xenophobia in Bulgaria has led to concern from the UN Human Rights Office. UN High Commissioner for Human Rights Zeid Ra'ad Al Hussein expressed regret that public officials, including the Prime Minister, have made aggressively anti-migrant statements.

"The Bulgarian Government is not doing enough to challenge these alarming trends – indeed in the view of some, it is actually encouraging intolerance. Leadership is needed to create an environment conducive to respect for human rights," he said.

This lack of leadership has also translated into policies and practices with a direct, negative impact on migrants and refugees in Bulgaria, said Claude Cahn, a UN Human Rights officer.

"It is hard to see how, if the highest levels are fomenting fear, administrators and front line responders can understand that what they are supposed to be doing is helping people. Instead they are sent a message that what they are supposed to be doing is protecting society from these people," he said.

Anti-migrant sentiment is also broadcast by a range of Bulgarian media organs, via sensationalist news items, tabloid negative treatment of human rights workers, and in some cases positive reporting about anti-migrant vigilantes. Many such items have coded or open anti-Muslim subtexts.(...)

"The major problem here is impunity, the inability, the unwillingness of the prosecutors to take appropriate legal action," he said. "If we had had a successful prosecution, the situation would be different. This is a general problem with the system this is the problem with Bulgaria." Bulgarian Helsinki Committee, "Human rights experts: Unchecked atmosphere of anti-migrant discourse results in abuses", 9 september 2016, <http://www.bghelsinki.org/en/news/bg/single/human-rights-experts-unchecked-atmosphere-anti-migrant-discourse-results-abuses/>

"Abuse of Migrants, Refugees, and Stateless Persons: Human rights organizations continued to report police and civilian vigilante violence against migrants and asylum seekers, including assaults, beating, and humiliation, at the country's borders. In June the prosecution brought charges of xenophobia-motivated attempted murder against two men who attacked and stabbed an asylum seeker returning to a refugee center after a trip to the grocery store.(...)

On November 24, police fired water cannon and rubber bullets at rioting migrants in the reception center near Harmanli. The camp was sealed after reports that some migrants were suffering from infectious skin diseases. A week earlier, local residents had protested and called for the camp's closure after media reports of contagious skin diseases. Camp residents threw stones and tires at police, broke windows, and set fire to furniture. More than 400 asylum seekers were arrested after the clash, and their deportation to their countries of origin was pending at the end of the year." US Department of State: Country Report on Human Rights Practices 2016 - Bulgaria, 03 March 2017 http://www.ecoi.net/local_link/337129/466889_en.html

Amnesty International, Fear and Fences: Europe's Approach to Keeping Refugees at Bay, 17 November 2015, EUR 03/2544/2015, available at: <http://www.refworld.org/docid/5652e0764.html>

Council of Europe: Committee for the Prevention of Torture, Report to the Bulgarian Government on the visit to Bulgaria carried out by the European Committee for the Prevention of Torture and Inhuman or Degrading Treatment or Punishment (CPT) from 13 to 20 February 2015, 12 November 2015, CPT/Inf (2015) 36, available at: <http://www.refworld.org/docid/5666f6b54.html>

Council of Europe: Commissioner for Human Rights, Comments of the Bulgarian Government to the report of the Commissioner for Human Rights following his visit to Bulgaria on 9-11 February 2015, 16 July 2015, CommDH/GovRep(2015)6, available at: <http://www.refworld.org/docid/55afbfa24.html>

COI Bulgarije

Systematische tekortkomingen asielprocedure

* Tolken:

“Interpretation in determination procedures remains one of the most serious, persistent and unsolved problems for a number of years. After the failure of the SAR in 2015 to cover the costs for interpretation Article 63a(3) LAR. Article 63a(6) LAR in conjunction with Article 61(3) LAR. for a period longer than 11 months and the subsequent decrease of hourly rates, many interpreters from key languages have withdrawn from asylum procedures in 2016. Interpretation is secured only from English, French and Arabic languages, and mainly in the reception centres in the capital Sofia. Interpreters from other key languages such as Pashto, Farsi, Dari, Kurdish (Sorani), Urdu, Tamil, Ethiopian and Swahili are largely unavailable.

Both at administrative and court stages, interpretation continued to be difficult, and its quality poor and entirely unsatisfactory. In 5% of the cases monitored by BHC, the determination was conducted in a language which was not spoken by the applicant or conducted with the assistance of another asylum seeker, who was the only one to speak the language in question. This malpractice could result in gross miscommunication, inaccurate personal data registration and overall failure to understand the implemented procedures. 74% of the monitored court hearings were assisted by interpreters. However, in 11% of the cases before the court the interpreters demonstrated insufficient Bulgarian language knowledge. In principle, the court continued not to verify the qualifications of appointed interpreters, which created serious problems with respect to the level of understanding and communication between the court and the appellants, thus seriously undermining this legal safeguard.”

“After long lobbying, the law introduced a mandatory audio or audio-video tape-recording of all eligibility interviews as the best safeguard against corruption and for unbiased claim assessment. The practice in this respect improved quite significantly in 2016, as 89% of all monitored interviews were tape-recorded. Videoconference interpretation is also used, usually in reception centres outside the capital Sofia, where interpreters are harder to find and employ, in which case interviews are conducted with the assistance of the interpreters who work in the reception centres and shelters in Sofia. (...)

It has to be noted that in practice most of the transcripts, even if properly recorded, are not read and interpreted to the asylum seeker, but simply presented for signing. Hence an interview report is created, printed immediately after the end of the interview and served to asylum seekers for signing without reading and opportunity to make corrections, if necessary. Concerns remain also with regard to the oral reading of the protocols from the eligibility interviews, where in 84 monitored cases (38% of the total) they were either not read or not interpreted for verification to interviewed asylum seekers before being served for signing. Despite the tape-recording, it could still enable manipulation of the information in the protocol and it would require a phonetic expertise requested in eventual appeal proceedings in order to validly contest their content, if inaccurate. Court expertise expenses in asylum cases have to be met by the appellants, however.” AIDA, Country Report: Bulgaria, 2016 Update, p. 22, <http://www.asylumineurope.org/reports/country/bulgaria>

“18. In instances where the Dublin returnee is accepted back into the procedure it is worth highlighting that the substantive status determination assessment for all applicants in Bulgaria is marred with procedural failings which have been exacerbated by a complete absence of interpretation services outside the eligibility interview, in violation of Article 12(b) of the recast Asylum Procedures Directive. Since September 2015 and due to accumulated debts by SAR to interpreters, even the maintenance of interpretation during interviews has been irregular leading to an increase in the delays of registration. Where interpretation is provided reports have highlighted that ‘interpreters do not interpret in full what has been said during interviews,’ interpreters have been used which do not speak the language of the applicants and protocols from the eligibility interviews have been requested for signature without actual communication of the content to the applicant being undertaken.

19. These procedural failings had been identified in 2014, for example by the European Asylum Support Office (EASO) Operating Plan, which highlighted a complete absence of induction training or information materials for interpreters. Yet any real improvement remains stagnant and despite considerable funding from the European Commission’s Urgent Measures Agreement fundamental shortcomings such as nonadherence to the Interpreters Code of Conduct still prevail. ECRE/ELENA Research Note: Reception conditions, detention and procedural safeguards for asylum seekers and content of international protection status in Bulgaria, februari 2016, p. 5-6, <http://www.asylumlawdatabase.eu/sites/www.asylumlawdatabase.eu/files/aldfiles/Research%20Note%20-%20Reception%20conditions%2C%20detention%20and%20procedural%20safeguards%20for%20asylum%20seekers%20and%20content%20of%20international%20protection%20status%20in%20Bulgaria.pdf>

* *Juridische bijstand: Geen mogelijkheid tot juridische bijstand in eerste fase van asielprocedure, tijdens beoordeling asielaanvraag. Bovendien slechts mogelijkheid tot juridische bijstand in beroepsprocedures nadat het beroep ingediend werd.*

"Legal aid is not provided in general. In none of the BHC monitored cases in 2016 did asylum seekers have an appointed legal aid lawyer" AIDA, Country Report: Bulgaria, 2016 Update, p.23

"Hence, as of 1 July 2015 and until the end of 2016, asylum seekers were generally left without regular state-provided legal aid (advice and representation) at first instance status determination procedures." AIDA, Country Report: Bulgaria, 2016 Update, p. 24

"On appeal, national legal aid arrangements only provide for state-funded legal assistance and representation after a court case has been initiated, i.e. after the appeal has been drafted and lodged. As a result, asylum seekers rely entirely on NGOs for their access to the court, i.e. for drafting and lodging the appeal. Presently, only one NGO, BHC, provides this type of assistance independently of EU funding." AIDA, Country Report: Bulgaria, 2016 Update, p. 24

* *Gebrek kwalitatief onderzoek asielaanvraag:*

Indeed, somewhat of a Uturn on proposed improvements is apparent in the country as staff competencies and expertise has deteriorated even further with the recent firing and replacement by SAR of status determination staff appointed and trained with the support of UNHCR Emergency Measures Scheme and EASO Operating Plan. Symptomatic of this renegading on planned and financed developments is the Bulgarian government's decision to re-appoint the asylum agency's former management who were fired 'on account of congested determination procedures and deplorable reception conditions.' Faults within the determination procedure remain untouched with the monitoring of cases and status decisions showing a low number of interviews being recorded, as well as reliance on out-dated country of origin information, irrelevant reasoning and a lack of legal representation during court hearings. ECRE/ELENA Research Note: Reception conditions, detention and procedural safeguards for asylum seekers and content of international protection status in Bulgaria, februari 2016, p. 6

* *Opvangcondities:*

"In the spring of 2015, the SAR ceased retroactively as of 1 February 2015 the provision of the monthly financial allowance to asylum seekers accommodated in reception centres, under the pretext that food was to be provided in reception centres three times a day. The latter proved untrue as until 30 September 2015 the food in the reception centres was provided three times a day only to children under 18 years of age. Even this is done irregularly, not in all centres and with gaps in services for couple of months. On account of managerial irregularities relating food supply arrangements, the SAR depended, as in autumn of 2013, entirely on donations in order to secure the nutrition of asylum seekers (see section Conditions in Reception Facilities). In 2016, food was prepared three times a day in the centres, with the exception of the Ovcha Kupel shelter, Sofia, where food is distributed twice day, at noon and 4 pm." AIDA, Country Report: Bulgaria, 2016 Update, p. 44

"29. The worsening of reception since 2014 has been relied upon by domestic courts in their findings of a lack of humane reception conditions in the country. Whilst the Belgian and German judiciary noted improvements in 2014 following UNHCR and EASO support they have confirmed that the reception system has been radically modified over the summer of 2015 and is again pushed to its limits with deteriorating conditions, including over-crowding, food shortages, ill-treatment by the authorities, catastrophic hygiene conditions and denial of necessary healthcare. Equally, degrading reception conditions have been reported by FRA who documented a complete absence of water and central heating in Ovcha Kupel reception centre for the period of November 2015 as well as an ongoing and consistent lack of medical care and supplies in all reception centres. Accounts of scabies, lice and bedbugs prevail in reports as does the detention of unaccompanied children and their placement in rooms with unrelated families or adults.. On the basis of ongoing substandard material conditions for asylum seekers in Bulgaria, ECRE has consistently maintained its call for suspending transfers to the country. Reliance on the UNHCR lifting of the temporary general ban on transfers to Bulgaria on grounds that reception conditions had improved merits renewed attention especially since the SAR has retroactively ceased the provision of a monthly financial allowance to asylum seekers in reception centres. Set against a reception matrix whereby food does not meet nutritional guidance and is provided irregularly with recorded gaps lasting months in its provision due to managerial errors and failure to secure funding, arguments relating to the lack of sustainability of improvements and degrading treatment have abounded in more recent jurisprudence. Indeed, during these periods of time the responsibility to furnish sustenance has been squarely placed upon the shoulders of charities and NGOs, in contradiction to the obligation of States under European Social Charter as confirmed by the European Committee of Social Rights and domestic jurisprudence. Arguably, returnees under Dublin and who are readmitted into the asylum procedure are either faced with a risk of destitution where the applicant is outside the State reception system or are at a risk of degrading treatment if access to a reception centre

is permitted. Moreover, a heightened risk that Convention violations will subsist is grounded in the increasingly lengthy determination times.” ECRE/ELENA Research Note: Reception conditions, detention and procedural safeguards for asylum seekers and content of international protection status in Bulgaria, februari 2016, p. 8-9

“Linked to the provision of special reception needs are the barriers that exist for asylum seekers in accessing health care. Bulgarian practice is demonstrative of such hurdles where delays in the payment of monthly health insurance fees by the SAR to the national health care system has prevented asylum seekers from accessing health care, which, in itself, covers very few medical services.” AIDA, Wrong counts and closing doors

The reception of refugees and asylum seekers in Europe , maart 2016, p. 38

Verzoeker gaf zelf aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij als een dier behandeld werd in Bulgarije, dat zijn financiële bestaansmiddelen en andere bezittingen werden afgenomen. Hij verbleef in Harmanli centrum waar hij zeer weinig voedsel kreeg (twee keer een stuk brood per dag) of bepaalde dagen helemaal geen voedsel kreeg, waar de hygiënische standaarden ondermaats waren en hij geen begeleiding kreeg van een sociale assistent. Hij kreeg zelfs geen document dat aantoonde dat hij effectief asielzoeker was wat zorgde voor problemen wanneer hij door de politie gecontroleerd werd. Omwille van deze redenen uitte hij verzet tegen een overdracht aan Bulgarije. Bovendien bevestigt de bestreden beslissing dat de opvangsomstandigheden en procedures tot internationale bescherming in Bulgarije ontoereikend zijn en dat de situatie verslechtert.

Specifiek over Harmanli:

“UNHCR urges the Bulgarian government to decongest the Harmanli reception centre, improve living conditions and strengthen management of the centre. Most of all, UNHCR urges the government to establish a constructive dialogue with asylum-seekers staying in the centre. UNHCR will continue to support the efforts of the authorities to improve conditions and to work with the refugees and local communities to diffuse any tensions.

Tensions escalated last week at Harmanli, Bulgaria's largest reception centre for asylum-seekers, some 250 km southeast of the capital, Sofia, after the authorities introduced limited access in and out of the already overcrowded centre, citing health concerns. Asylum-seekers protested this decision and the poor conditions at the centre. This included several hundred residents throwing rocks and setting tires on fire. The police used rubber bullets and water cannon to contain the crowd.

More than 300 asylum-seekers were arrested. Concerns over reception conditions and overcrowding have remained unaddressed, which fuels frustration and tensions among residents, and has led to acts of vandalism. Harmanli is seriously overcrowded, since it is hosting 3,100 asylum-seekers, of whom one third are children, when its official capacity is 2,710. In addition to being overcrowded, sanitary conditions at the centre are also concerning, with intermittent warm water supply. There are also serious challenges on provision of medical care, including lack of medicine. Moreover, there are no recreational facilities or activities for children or adults

Reception conditions are also substandard at other reception centres and detention facilities in Bulgaria. The temporary detention facility of Elhovo, near the border with Turkey, is occupied at nearly 130% of its capacity in deplorable conditions.” UNHCR - UN High Commissioner for Refugees: Bulgaria: UNHCR concerned about calls for expulsions following tensions at overcrowded and substandard reception centre for asylum-seekers, 29 November 2016 (available at ecoi.net)

http://www.ecoi.net/local_link/332797/460954_en.html

Zelfs indien per onmogelijkheid er wordt vanuit gegaan dat verzoeker niet zelf nadrukkelijk de risico's naar voren brengt, ontslaat dit de bestreden beslissing niet van de verplichting om de risico's na te gaan bij verwijdering; in casu heeft de bestreden beslissing die oefening niet afdoende gemaakt.

Het aan de Raad voorgelegde bronnenmateriaal laat niet toe zonder meer te besluiten dat de wijze waarop asielaanvragen in Bulgarije actueel worden behandeld conform de bepalingen van het Unierecht, het EVRM en de Vluchtelingenconventie is en dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel derhalve kan spelen.

Er zijn aldus ernstige motieven om aan te nemen dat verzoeker in Bulgarije een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 EVRM . In die omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM in dat België de verplichting heeft om verzoeker niet naar Bulgarije te verwijzen. Indien België verzoeker naar Bulgarije verwijst, schendt zij artikel 3 van het EVRM. Bijgevolg schendt de bestreden beslissing onmiskenbaar artikel 3 van het EVRM, artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 13 van Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur.”

2.2.1. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn

wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

2.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.2.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoeker in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoeker naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoeker aanvoert dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoeker aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat hij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoeker het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die hem persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoeker en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoeker betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoeker, moet de verzoeker over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verweerder kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verweerder moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Voorts blijkt uit het arrest van het Europees Hof voor Justitie van 21 december 2011 inzake N.S. tegen Secretary of State for the Home Departement dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (het Handvest) betreffende het 'verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen' en dat een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM, niet dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin-II-Verordening (thans de Dublin III-Verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter "ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest" (cf. N.S. t. Secretary of Home Departement, 86.), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-Verordening bepaalt voorts het volgende:

"Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen."

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg slechts verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, meer bepaald in de zaak Mohammed v. Austria (nr. 2283/12) van 6 juni 2013, blijkt tevens dat de omstandigheden van het

ontvangende land in het kader van de Dublin-Verordening een zeker niveau van hardheid moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het Hof stelde dat: *"The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II).*

95. *In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the general situation there and his personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108 in fine).*"

De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM en de bewijslast ter zake berust in de eerste plaats bij de verzoeker.

2.2.4. Uit het Dublin-gehoor blijkt dat verzoekende partij verklaarde zich te verzetten tegen een overdracht naar Bulgarije omdat de opvang en het eten aldaar slecht waren en er in het opvangcentrum vluchtelingen geslagen werden door de politie. Ook de mensen op straat in Bulgarije waren tegen de vluchtelingen. Op straat worden vluchtelingen ook geslagen door de politie en wordt hun geld afgenomen.

Het verdere betoog van de verzoekende partij in het verzoekschrift komt erop neer dat asielzoekers in Bulgarije onderhevig zijn aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM, omwille van de fundamentele tekortkomingen in de asielprocedure en in de opvang en behandeling van asielzoekers, waarbij zij verwijst naar diverse bronnen.

De Raad gaat aldus na of de verweerder een zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar een eventuele ernstige vrees dat de Bulgaarse asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers, met name specifiek voor Dublinterugkeerders, systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of artikel 3 van het EVRM. Tevens gaat de Raad na of er ernstige en bewezen motieven worden aangetoond om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat verzoekende partij, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van Dublin-terugkeerders in Bulgarije. De verwerende partij heeft bij haar onderzoek rekening gehouden met een aantal internationale gezaghebbende rapporten en is overgegaan tot een analyse van deze rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Bulgarije in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij zich heeft gesteund op volgende bronnen:

- onderzoeksnota van ECRE/ELENA (European Legal Network Asylum), "Research Note : reception conditions, detention and procedural safeguards for asylum seekers and content of international protection status in Bulgaria", februari 2016, verder ECRE/ELENA-nota genoemd),
- een rapport van het Bulgaarse Helsinki Comité (BHC) ("Annual Report on the monitoring of the status determination procedure in the Republic of Bulgaria", januari-april 2016, verder BHC-rapport genoemd)
- rapport van het mede door de European Council on Refugees and Exiles (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Iliana Savova, "Asylum Information Database. National Country Report - Bulgaria", laatste update op 25.04.2017, verder AIDA-rapport genoemd).
- schrijven van het Bulgaarse contactpunt van het Europees Migratie Netwerk van 2 juni 2017 naar aanleiding van een vraag tot verduidelijking van bepaalde aspecten.

De verwerende partij komt tot de conclusie dat *"We zijn van oordeel dat bovenvermelde bronnen doen besluiten dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, de opvangfaciliteiten en*

voorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije op bepaalde onderdelen tekortkomingen vertonen, maar niet in die mate dat dient te worden besloten dat ten aanzien van Bulgarije niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Bulgarije is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.”

2.2.5. In haar middel wijst de verzoekende partij ondermeer op de tolkenproblemen die er zijn waaruit blijkt dat tolken voor diverse talen waaronder Pashto, Farsi, Dari, Koerdisch, Urdu en zoverder grotendeels niet beschikbaar zijn en dat op alle niveaus van de behandeling van de asielaanvraag het tolken een groot probleem blijft waarbij de kwaliteit ervan als zeer slecht wordt omschreven. Er wordt op gewezen dat dit aanleiding kan geven tot onder andere grote communicatiemisverstanden. Verder blijkt dat de rechtbank de kwalificaties van de aangestelde tolken niet onderzoekt wat tot serieuze problemen leidt inzake de communicatie tussen de rechtbank en de verzoekende partij waardoor de rechtsbescherming van deze laatste serieus in het gedrang wordt gebracht.

Uit het AIDA-rapport waarop de verwerende partij zich baseert blijkt dat de kritiek van verzoekende partij gefundeerd is nu daarin uitdrukkelijk melding gemaakt wordt van het feit dat vertalingsproblemen één van de meest ernstige, aanhoudende en onopgeloste problemen blijft. Er wordt gewag gemaakt van het feit dat vele tolken inzake de belangrijkste talen zich in 2016 teruggetrokken hebben uit de asielprocedures. Er blijkt enkel garantie te zijn op tolken Engels, Frans en Arabisch en dan nog grotendeels in de opvangcentra in Sofia, de hoofdstad. Tolken voor andere belangrijke talen waaronder Pashto, Farsi, Dari, Koerdisch, Urdu, Tamil, Ethiopisch en Swahili zijn doorgaans niet beschikbaar. Ook wordt benadrukt dat het tolken zowel op het administratieve niveau als op het niveau van de rechtbanken moeilijk blijft en kwalitatief ondermaats is. Er blijkt verder dat de training van tolken alsook het monitoren van de naleving van de “tolkencode” niet wordt toegepast in de praktijk. Dit leidt er toe dat vrij vaak het verhaal van de asielzoeker samengevat wordt of dat de tolk commentaar levert op de authenticiteit of waarschijnlijkheid van het asielrelaas. Verder zijn er ook geen richtlijnen over hoe een asielinterview moet verlopen. (p.21-22)

In de bestreden beslissing stelt de verwerende partij als volgt: *“Het AIDA-rapport maakt gewag van problemen inzake de bijstand van tolken. Tolken van bepaalde talen zijn moeilijk te vinden. We merken wel op dat het rapport tevens meldt dat gebruik wordt gemaakt van vertaling via videoconferentie en dan voornamelijk in de centra buiten de hoofdstad Sofia waar tolken van bepaalde talen moeilijker te vinden zijn (pagina 22).”*

De Raad ziet evenwel niet in hoe uit deze passage kan afgeleid worden dat de verzoekende partij, die van Afghaanse nationaliteit is en zich blijkens het administratief dossier uitdrukt in het Dari (zie: verklaring betreffende procedure: *“Ik verklaar de hulp van een tolk te verlangen”* waarbij verzoekende partij tevens verklaart Dari te spreken), bij terugkeer naar Bulgarije zal kunnen rekenen op een tolk Dari nu duidelijk wordt gesteld in het AIDA-rapport dat tolken Dari voor het overgrote deel niet beschikbaar zijn. De passage waaraan de verwerende partij refereert wordt voorafgegaan door de passage waar kritiek wordt geleverd op het werk van de tolken, met name waar gesteld wordt dat de training van tolken alsook het monitoren van de naleving van de “tolkencode” niet wordt toegepast in de praktijk en dat dit ertoe leidt dat vrij vaak het verhaal van de asielzoeker samengevat wordt of dat de tolk commentaar levert op de authenticiteit of waarschijnlijkheid van het asielrelaas. Aan deze problematiek wordt thans tegemoet gekomen door het verplicht opnemen via audio, audio-video van de asielinterviews ten einde een getrouw beeld te krijgen van het asielinterview. Daarnaast wordt er ook op gewezen dat getolkt wordt op afstand via videoconferentie wanneer er interviews afgenomen worden buiten de hoofdstad waar tolken moeilijker te vinden zijn. Dit stemt overeen met de passage waar gesteld wordt dat tolken voornamelijk te vinden zijn in de hoofdstad, maar ook daar gaat het dan enkel over tolken Engels, Frans en Arabisch.

Het tolkenprobleem, waaraan de verwerende partij op het eerste gezicht niet remedieert met een verwijzing naar een passage die gelet op het hoger gestelde niet dienstig is, is van cruciaal belang voor de verzoekende partij die Dari spreekt en waarvan op het eerste gezicht blijkt dat dergelijke tolken nauwelijks te vinden zijn. De Raad oordeelt dat op het eerste gezicht niet blijkt dat de behandeling van de asielaanvraag van verzoekende partij die zich uitdrukt in het Dari in Bulgarije op een effectieve en kwalitatieve wijze kan verlopen indien er onvoldoende tolken zijn.

De repliek in de nota met opmerkingen kan aan voorgaande geen afbreuk doen. Immers verwijst de verwerende partij in essentie slechts naar hetgeen gesteld is in de bestreden beslissing en meent zij dat het door de verzoekende partij aangehaalde middel niet ernstig is.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij *prima facie* heeft aangetoond dat de verwerende partij onzorgvuldig heeft gehandeld en zich heeft bezondigd aan een motiveringsgebrek. Gelet op dit vastgestelde gebrek kan op het eerste gezicht niet worden uitgesloten dat verzoekende partij bij terugkeer naar Bulgarije haar asielaanvraag niet naar behoren behandeld ziet door gebrek aan een tolk die haar taal spreekt en een risico loopt om te worden blootgesteld aan een onmenselijke en vernederende behandeling zoals bedoeld in artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond en bijgevolg ernstig.

Aan de tweede voorwaarde om de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verkrijgen is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.3.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM (artikelen 2, 3, 4, eerste lid en 7 van het EVRM).

2.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

2.3.2.1. Verzoekende partij verwijst bij de bespreking van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel naar het middel inzake schending van artikel 3 EVRM.

2.3.2.2. Aangezien het middel ernstig werd bevonden en uit de bespreking is gebleken dat het bestaan van een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest aannemelijk werd gemaakt, kan hieruit een evident nadeel worden gepuurd, zoals hoger werd omschreven.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoekende partij werd aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 oktober 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER